

ikke normalt vil skulle transportere føreren til et sygehus, en politistation eller andet sted med henblik på udtagelse af blodprøve. De frigjorte ressourcer vil i stedet kunne anvendes til en øget indsats på færdsels-sikkerhedsområdet, herunder f.eks. i forbindelse med en øget indsats mod kørsel under påvirkning af stoffer.

Udvalget har endvidere anført, at anvendelse af målinger af alkoholconcentrationen i udåndingsluften som bevis i sager om spirituskørsel også vil indebære en besparelse for føreren, hvis den pågældende findes skyldig, idet vedkommende ikke, som tilfældet er i dag, vil skulle betale omkostninger forbundet med udtagelsen af en blodprøve.

Udvalget har anført, at anvendelse af målinger af alkoholconcentrationen i udåndingsluften vil forenkle efterforskningen i sager om spirituskørsel, hvilket vil kunne medvirke til at effektivisere politiets kontrol af overholdelse af forbuddet mod spirituskørsel, der således vil kunne blive mere intensiv. I det omfang politiet bliver udstyret med mobilt måleudstyr, der medbringes på stedet ved almindelig trafikkontrol, vil der ved sådanne kontrolaktioner kunne foretages kontrol af et stort antal trafikanter med meget præcise målresultater. Udvalget har i den forbindelse fremhævet, at svensk politi med mobilt måleudstyr kan foretage vejsidekontrol, hvor kontrol af en enkelt trafikant tager ca. 15 minutter.

Udvalget har videre anført, at politi og domstole med målinger af alkoholconcentrationen i udåndingsluft, der kan anvendes som bevis, vil få et sikrere grundlag for at træffe afgørelser om midlertidig inddragelse af førerretten og varetægtsfængsling mv.

Samlet set er det udvalgets opfattelse, at anvendelse af måling af alkoholconcentrationen i udåndingsluften som bevismiddel vil bidrage til en højere opdagelsesprocent, hvilket efter udvalgets opfattelse vil indebære en betydelig styrkelse af den præventive effekt af politiets indsats mod spirituskørsel.

Udvalget har herudover peget på, at målinger af alkoholconcentrationen i udåndingsluften anvendes som bevismiddel i alle vore nabolande.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 5.5 og 5.6.1.

3.2.2. *Forholdet mellem alkoholconcentrationen i blod og udåndingsluft*

Udvalget har anbefalet, at der ved fastlæggelsen af værdier for alkoholconcentrationen i udåndingsluft fastsættes et forhold på 2.000:1 mellem blod og udåndingsluft. Herved forstås, at alkoholconcentrationen i 1 milliliter blod er 2.000 gange højere end alkoholconcentrationen i 1 milliliter luft. Et forhold på

2.000:1 mellem alkoholconcentrationen i blod og udåndingsluft vil f.eks. indebære, at den nedre grænse for alkoholconcentrationen i udåndingsluften fastsættes til 0,25 milligram pr. liter luft.

Udvalget har i den forbindelse anført, at der ikke består noget fast forhold mellem alkoholconcentrationen i blodet og i udåndingsluften. Forholdet mellem alkoholconcentrationen i blodet og udåndingsluften varierer fra individ til individ afhængig af en række fysiologiske faktorer som f.eks. blodets sammensætning, udåndingsluftens temperatur, åndedrætsmeknikken, lungekapaciteten og legemstemperaturen. Ved anvendelse af de senest udviklede bevisalkometre har man fundet et forhold, som i gennemsnit ligger mellem 2.400:1 og 2.500:1. Man har endvidere fundet, at forholdet for raske mennesker kan variere mellem 1.800:1 og 3.000:1.

Udvalget har peget på, at det varierende forhold mellem alkoholconcentrationen i blodet og udåndingsluften bevirker, at sager om spirituskørsel, der afgøres på grundlag af en måling af alkoholconcentrationen i førerens udåndingsluft, vil kunne blive afgjort anderledes end, hvis grundlaget for sagens afgørelse havde været en måling af alkoholconcentrationen i førerens blod.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at dette i sig selv er mere betænkeligt end det forhold, at blodpromillekriteret i 1976 afløste føreevnekriteriet som grundlag for domfældelse i stort set alle sager om spirituskørsel. Ved indførelsen af blodpromillekriteriet i 1976 blev det strafbare område for spirituskørsel – bortset fra reglen i færdselslovens § 53, stk. 2 – gjort uafhængigt af, om den pågældendes føreevne rent faktisk har været påvirket af alkohol. Det er ikke alle personer, der er påvirket af spiritus, selv om deres blodalkoholpromille overstiger f.eks. 0,80. Blodpromillekriteriet indebærer således, at nogle førere af motor køretøjer bliver straffet for spirituskørsel, selv om de ikke har udgjort nogen fare for færdselsikkerheden. De betænkeligheder, der måtte være forbundet hermed, har således måttet vige for de åbenbare fordele, der er forbundet med en fast promillegrænse, herunder navnlig at spørgsmålet om, hvorvidt der er begået et strafbart forhold, beror på et objektivt målbart forhold (alkoholconcentrationen i blodet) og ikke et skøn (føreevnen). Udvalget har peget på, at dette forhold trådte endnu tydeligere frem, da promillegrænsen i 1998 blev nedsat til 0,50, idet antallet af personer, der overtræder færdselslovens § 53 uden at være påvirket af spiritus, hermed blev forøget væsentligt.

Udvalget har anført, at det forhold, at man indfører et alternativt gerningsindhold for spirituskørsel, hvor-